

Nr 180.

Av herr **Nordström** i Kramfors **m. fl.**, *angående revision av gällande bestämmelser om varningsmärken och säkerhetsanordningar m. m. vid korsningar i samma plan mellan järnväg och väg.*

Korsningarna i samma plan mellan järnväg och väg har av utvecklingen bringats att bli verkliga dödsfallor. Utvecklingen, som lett därhän karakteriseras av å ena sidan en allt mer motoriserad vägtrafik, å andra sidan beviljade lättnader och förenklingar för järnvägsmyndigheterna i deras skyldigheter att ordna en effektiv bevakning. Klart är att en samtidig utveckling av dessa två företeelser måste leda till ett mindre gynnsamt resultat.

Detta kan också avläsas i dagspressens olyckskrönikor. Med allt kortare mellanrum kommer meddelanden om tragiska händelser vid obevakade eller med endast optiska eller ljudsignaler skyddade vägövergångar.

Järnvägsmyndigheterna har till det yttersta utnyttjat medgivandena att ersätta bevakade grindar och bommar med andra anordningar. Inför de upprepade olyckorna och inför iakttagandet av hur många riskfyllda övergångar, där bevakningen indragits, kan man inte frigöra sig från intrycket, att järnvägsmyndigheterna intresserar sig mer för att inbespara avlöning till bevakningspersonal än vad de intresserar sig för de vägfaranades liv och lemmar.

Det förefaller, som om järnvägsmyndigheterna många gånger tolkar föreskrifterna i svensk författningssamling nr 469/1933 angående när järnvägsövergång skall vara bevakad på ett högst mekaniskt sätt. I författningen borde därför inrymmas sådana föreskrifter, att vederbörande kommunala myndigheter i den kommun, där vägkorsning är belägen, finge ett direkt inflytande och även medbestämmanderätt över bevaknings indragande eller anordnande och även beträffande övriga skyddsanordningar.

För närvarande äger visserligen länsstyrelserna att hos kungl. järnvägsstyrelsen och hos väg- och vattenbyggnadsstyrelsen påkalla beslut om säkerhetsanordningars vidtagande. Men klart är, att de lokala kommunala myndigheterna har mycket större möjligheter att avgöra, vad som är erforderligt ur säkerhetssynpunkt. Dessutom har ju länsstyrelserna ingen direkt medbestämmanderätt vid dylika frågors avgörande.

Med hänvisning till vad här framhållits föreslår undertecknade,

att riksdagen i skrivelse till regeringen hemställer om skyndsamt utredning och förslag till ändringar i Kungl. Maj:ts kungörelse av den 26 juni 1933 angående varningsmärken och säkerhetsanordningar m. m. vid korsningar i samma plan mellan järnväg och väg och att här ovan anförda synpunkter därvid måtte bli beaktade.

Stockholm i januari 1938.

Axel Nordström.

H. Hagberg.

J. H. Brädefors.